

De sekte

Het groepje mensen dat mij ervan weerhield om van een rots te springen, behoorde tot de gelovigen in Java, Israëliische Joden die zich bekeerd hadden tot het Christendom. Ze namen me liefdevol op in hun midden, vertelden me over het Beloofde Land en dat Jezus de weg is. De woning die ze tot hun beschikking hadden, bestond uit een mannen- en een vrouwengedeelte. Ik sliep in het vrouwengedeelte, helemaal achterin. Op een nacht - ik sliep heerlijk - kwam er opeens iemand binnen. Hij leek op Jezus. Hij pakte mijn hand en ik volgde hem de woestijn in. Na uren te hebben gereisd, kwamen we bij een dorpje midden in de woestijn; ik had geen idee waar we waren. Hier mochten de mannen meerdere vrouwen hebben, het waren Joods Afrikaanse gelovigen. Ze zijn hier naartoe komen lopen vanuit Afrika en hebben zich hier gesetteld.

Ik werd opgesloten in een kamer en ik werd verplicht te vasten. Ik moest een witte Afrikaanse jurk aantrekken, kreeg sap te drinken en werd vervolgens dagenlang alleen gelaten. Ik mocht alleen een Duits meisje spreken dat er al jaren woonde en daar was getrouwd; ze was de derde vrouw van één van de mannen. Ook mij wilden ze uithuwelijken, aan de man die mij had meegenomen. Een dienaar van God, die al sinds 1969 in Java was, wachtend op zijn vrouw. De man was zestig en ik was eenentwintig, maar toch zou ik zijn vrouw worden.

's Nachts werden we opgehaald en gingen in een lange rij een grote grot binnen. Daar werd een ceremonie gehouden: kaarsen brandden en er werd gepredikt. Ik dacht: dit is zo bizar, dit moeten God en het Beloofde Land wel zijn!. Er was echter één probleem: mijn paspoort lag nog in het huis in Java, dus we moesten terug om het op te halen, anders kon ik niet trouwen en/of daar blijven. Toen we Java inliepen, kwam de groep waarmee ik woonde op ons af. Ze duwden de Afrikaanse

man met geweld weg en zeiden: 'Kom nooit meer terug, anders gaan we naar de politie.' Hij ging en kwam niet meer terug, ik was totaal in de war.

In het huis in Java logeerden leden van een sekte uit Amerika. Toen ze teruggingen, ging ik met ze mee. In hun midden was ik een soort kind van de voorganger. Ik deed alles wat er gezegd werd. Zo was ik bijvoorbeeld vegetariër, maar omdat God zegt: 'Wat je krijgt, eet je op.' heb ik toen voor het eerst weer vlees gegeten. De voorganger was blij met mijn gehoorzaamheid. We baden elke dag, ik deed wat er van me gevraagd werd en het leven voelde redelijk vredig.

De groep bestond uit wel tienduizend mensen. Ze hadden allemaal een taak: de één zong, de ander danste ... Ik werd ingedeeld in de dansgroep. We reden door heel Amerika met een groot aantal Harley Davidson motoren. De zang- en dansgroepen zaten in een speciale bus. Ik voelde me heel belangrijk.

In de steden waar we optraden, zetten we een soort kamp op. We aten hotdogs en dronken limonade. We maakten muziek en de voorganger vertelde over Jezus.

Veel mensen kwamen om ons te zien: de Hell's Angels for Jesus, stoere mannen en vrouwen. De mensen wilden hier graag bij horen. Jeugdigen die waren weggelopen, sloten zich bij ons aan en mochten bij iemand in de groep wonen. De mooiste meisjes woonden bij de voorganger. Sommigen hadden een tribal getatoeëerde armband; als deze dicht was, dan behoorde ze de hoogste voorganger toe. Ik woonde ook bij een voorganger.

Toen de hoogste voorganger van de groep opgepakt werd omdat er drugs in het spel waren, is de groep uit elkaar gevallen. Ik ging met mijn voorganger mee en we trokken verder door Amerika en Canada. Mijn paspoort lag in het huis van de voorganger en toen we Canada wilden verlaten, werden we aangehouden door de douane. Ik werd opgepakt en alsof ik een crimineel was, werden er foto's gemaakt. Ik werd verhoord en

moest binnen twee dagen terugkeren naar Nederland. Deze procedure beangstigde me en ik had er alles voor over om niet terug te hoeven. Ik zou bij wijze van spreken door de kolkende rivieren van de Niagara Falls zwemmen om aan de overkant te komen: ik wilde terug naar Amerika. We bedachten dan ook een plan: er was een brug, daar moest ik overheen om weer in Amerika te komen. De groep zou daar op me wachten.

Toen het donker werd, kleepte ik mij helemaal in het zwart. Ik begon te voet aan mijn vlucht vanuit Canada naar Amerika. Ik rende door het donker over de brug. Toen ik bijna aan het eind van de brug was - ik was al kilometers ver - wilde ik terug; het was donker en eng. Ik zag alleen rotsen en durfde niet verder. Opeens hoorde ik een stem: 'Kom maar hierheen! Ik ben bij je.' Dit moest Jezus zijn ...

Ik volgde de stem en rende over de rotsblokken naar het volgende punt. Ik kwam bij water, er lagen boomstammen in. Weer werd ik bang en wilde ik terug en wéér hoorde ik die stem: 'Kom maar hierheen! Ik ben bij je.'

Ik ging door, nu kwam ik bij een legerterrein met allemaal ijzeren hekken en prikkeldraad. Ik zag soldaten met wapens lopen en ik durfde echt niet meer verder. Straks moest ik naar de gevangenis! En ook nu klonk weer die stem: 'Kom maar hierheen! Ik ben bij je.'

Ik voelde de aanwezigheid van God, zijn bescherming. Ik klom over het hoge hek, over het prikkeldraad en landde met mijn voeten op Amerikaanse grond. Niemand had me gezien, ik had geen krasje, zelfs geen schrammetje. Ik begon weer te rennen, regelrecht naar de bus van mijn groep. Ik hoefde niet te zoeken, ik rende zo in hun armen. Gered door Jezus, veilig in Amerika.

Later hoorde we dat die brug, de smokkelbrug was van Canada naar Amerika. Politie en soldaten houden er voortdurend de wacht. Ik heb echt een wonder meegemaakt en God beschermt mij; er zat een engel op mijn schouder.

Na vijf jaar voelde ik me sterk genoeg om terug te gaan naar Nederland. Mijn visum was inmiddels allang verlopen. Ik zou een diploma gaan halen en dan terugkeren naar de groep.

Eenmaal in Nederland ging het echter volledig mis met me, ik miste de bescherming van de groep. Ik kwam via via een andere groep tegen die mij in hun huis en leven toeliet. E. was ook voorganger en hij had een vrouw en vijf kinderen, dus ik hoefde niet bang te zijn. Dacht ik. Fout gedacht, want na niet al te lange tijd kreeg hij mij in zijn macht. Ik voelde me gevangen en dacht: is dit nu God? Is dit houden van?

E. sloeg me, verkrachtte me en smeed me door het hele huis. Ik raakte totaal in de war. Was dit nu liefde? Ja, Jezus heeft zijn leven gegeven, maar moest ik dat ook doen? Voor God? E. zei dat ik zou zondigen als ik weg wilde. Of als ik dood wilde. Dan zou ik naar de hel gaan. Maar dit leven was ook een hel; ik moest lachen nadat ik verkracht was, gewoon koffie inschenken ... ik mocht me niet eens wassen! Ik moest de liefde van God uitstralen, maar hoe kon ik dat nou? Ik dacht dat ik gek werd: ik moest God gehoorzamen en volgen, maar ik mocht mijn eigen familie niet eens meer zien, omdat ze niet gelovig waren. Voorganger E. noemde ze 'werelds' en zei dat ze de duivel volgden. Hij bleef er maar op hameren dat dit leven niet eeuwig zou zijn; het leven in de hemel was eeuwig! Voor mij voelde het als de hel, maar zo mocht ik niet denken. Dat was zondig. Ik moest mijn gevoel uitschakelen.

Ik wilde dood, maar voor zelfmoord zou ik naar de hel gaan. Ik bad soms dat voorganger E. me dood zou slaan, maar ook vermoord worden betekende de hel. Ook weggelopen was geen optie. Uiteraard mocht ik met niemand praten over hoe ik me voelde. Ik mocht me niet eens zó voelen! Hij noemde me zijn seks slaaf en zei dat God het zo zou willen. Ik moest me dit alles aan laten doen en er nog dankbaar voor zijn ook. Ik werd gek en moest weg uit dat huis, maar waar moest ik heen? Ik trok toch altijd de verkeerde mannen aan. Misschien als ik het nog even vol zou houden, gingen mijn broers en zussen ook wel door Gods genade naar de hemel. Dat was wat ik wilde: vrede voor iedereen, daarom probeerde ik het vol te houden. Ik probeerde te vasten, maar hij dwong me te eten, omdat God het wilde. Maar waar was God? Waarom voelde ik me verlaten? Ik bad tot God om me zijn koninkrijk te laten zien, ik

voelde me zo in de steek gelaten.

Ik kan me de eerste verkrachting nog goed herinneren. Voorganger E. droeg Gods woord uit, ook in het buitenland. We gingen naar een kindertehuis in Roemenië met een vrachtwagen vol met Bijbels, kleding en eten. Toen we Oostenrijk uit waren, zette hij de vrachtauto aan de kant omdat hij het maximale aantal toegestane uren had gereden. Hij ging van de rijksweg af en we kwamen van de ene landweg op de andere. Het was al donker en we reden steeds verder het bos in. Ik kreeg een angstig gevoel, maar hij zei dat het was omdat ze in deze landen soms een slang in de auto doen en gas naar binnen laten sijpelen, waardoor je stikt. Nu moest ik dus ook nog bang zijn voor de situatie en de omgeving! Voorganger E. bleef maar herhalen dat ik niet bang hoefde te zijn, hij was immers een gelovig man, getrouwd en met kinderen. Hij zou me niks doen, maar ik voelde me schuldig en bang. En ik kon het er met niemand over hebben, alleen met God. Ik bad: God, ik vertrouw U. U kent mijn verleden, U zult er toch wel voor zorgen dat mij niks gebeurt? U bent bij mij.

Toen het tijd werd om te gaan slapen, leidde E. me naar de laadruimte van de vrachtauto. Dat was veiliger, zei hij, maar het voelde niet fijn. Ik voelde me schuldig bij de gedachte dat hij me iets zou doen. Ik pakte snel de dekens en ging zover mogelijk aan één kant liggen. Ik voelde me gevangen want hij had de laadklep van de auto dichtgedaan: ik kon er dus niet uit als ik dat wilde. Rare gedachten spookten door mijn hoofd, maar dat hoefde niet, want ik kon hem immers vertrouwen? Hij kende mijn achtergrond en zou me niets aandoen. Toch voelde ik spanning.

Ik was half in slaap, toen voorganger E. ineens dichtbij me kwam liggen en zijn arm om mijn middel sloeg. Gedachten tolden door mijn hoofd. Was dit nu een droom of was het echt? Flarden uit mijn verleden drongen zich aan me op. Hij pakte mijn hand en legde deze om zijn geslachtsdeel. Nu werd ik echt wakker, ik keerde terug in het nu en dat was echt. Hij lag bovenop me en hield me zo gevangen. Ik verstijfde, kon me

niet bewegen en voelde alleen zijn handen. Ik trad uit mijn lichaam om maar niet te hoeven voelen, niet te hoeven zijn. Wat er gebeurde, gebeurde mij niet, maar diegene die daar lag. Dat was ik niet. Ik keek van bovenaf naar mezelf en plaatste door middel van EMDR een glazen wand tussen voorganger E. en het meisje waar hij bovenop lag. Door het glas kon hij haar nog zien, een spiegel - zodat hij alleen zichzelf zag - was beter. Ik was naderhand heel moe, maar nog steeds 'frozen' en trots op mezelf. Ik had mezelf gered.

Het is me nu duidelijk dat ik de dingen compleet verwrongen had. Ik heb altijd gedacht dat ik een herbeleving kreeg, daar in de vrachtauto en dat voorganger E. me wilde komen helpen. Nu weet ik dat hij met kwade bedoelingen naast me kwam liggen en daar schrok ik zo van dat ik nog dieper in mijn herbeleving raakte. Het was heel naar en eng; vluchten, vechten en 'frozen', zo noemen ze het wat ik op dat moment probeerde te doen. Vluchten kon niet want E. was sterker dan ik en hield me tegen. Vechten lukte ook niet want hij hield mijn handen vast, dus ik kon me niet verweren. Ik probeerde uit alle macht los te komen, maar ik kon niet meer, dus ik bevroor. Ik trad uit mijn lichaam, omdat ik uit eerdere situaties wist dat je jezelf hiermee kunt redden.

Ik herinnerde me dat ik twee keer bijna gewurgd was; ik viel toen flauw doordat er geen bloed naar mijn hersens kon en toen ik weer bijkwam, ging ik gewoon door met wat ik aan het doen was. Ik had totaal geen angst om dood te gaan destijds. Nu was ik echter totaal in de war. Al het eerdere misbruik kwam omhoog: buurman Ben, een groep die bovenop en over me heen hing, het uitlachen, de vernedering ... Ik lag daar bevroren en voorganger E. deed met me wat hij wilde. Eerst met zijn handen en daarna ging hij in mij. Nu weet ik dat het een normale lichamelijke reactie is, maar ik kan me nog herinneren dat ik het raar vond dat ik vochtig werd.

De rit met de vrachtauto duurde twee dagen, in totaal zijn we één week weggeweest. Voorganger E. prentte me in dat het gebeurde mijn schuld was. Ik was nu zijn vrouw en alleen aan

hem trouw verschuldigd. God had mij aan hem gegeven; ik was zijn bezit. Als ik eeuwig wilde leven en niet naar de hel wilde, moest ik hem volgen. We zouden voor altijd samen zijn. Ik voelde me vies, misbruikt, ik stikte er bijna in en voelde me schuldig naar God dat ik niet dankbaar was voor wat hij me had gegeven.

Zo ging het jaren door. Elke keer als voorganger E. me misbruikte, voelde ik dit. Op de eilanden waar we werkten, werd ik uren opgesloten. Ik ben eens gevlucht. Iedereen in de buurt zag het, maar niemand deed wat. Hij verkrachtte me op alle mogelijke manieren en gebruikte daar ook hulpmiddelen bij: gereedschap, ijzeren voorwerpen, alles duwde hij in me, zowel in mijn geslachtsdeel, als anaal. Ik was bezeten volgens hem; hij moest mij bevrijden. Zijn jongste zoon, was er een paar keer bij toen hij mij misbruikte. Hij was pas één jaar en zo klein als hij was, kreeg hij een paar keer een paniekaanval bij deze aanblik. Hij stopte met ademen toen hij zag wat zijn vader met mij deed. Ik voelde me daar ook nog schuldig om.

Ik wilde zo vaak dood, heb mezelf willen verdrinken in bad en pillen geslikt. Ik hoopte zelfs dat voorganger E. me zou vermoorden. Maar dat gebeurde niet.